

[земля въде]

вестник на ЕГ "Пловдив" и четвъртото измерение

брой 7

цена 0.40 лв.

май-юни 2002

Скрити таланти притежават учителите в ЕГ "Пловдив"

>> Учителите по физическо възпитание в ЕГ "Пловдив"- едини от големите спортисти на Пловдив >> стр. 2

>> За красотата на Монако ще ви разкажат Петя и Моника >> стр. 3

>> Каква е цената на живота зад граница и заслужава ли си тя? >> стр. 3

>> Г-и Атанас Джамбов за випуск '2002,
българската образователна система и
промените след десети поември >> стр. 4

>> Тази година за седми път се проведе литературният конкурс "Петя Дубарова" в Бургас. Подробности >> стр. 8

>> С Моника отново ще се потопите в света на екстремното, и то дълбоко в някоя пещера >> стр. 7

>> Ето го и очакваното продължение на "Мортън Ру, "Вълната" и фашизмът" >> стр. 5

>> Учителят ми на нудистки плаж?
Бррр, ужас! А дали съучениците ми реагират като мен? >> стр. 2

АНКЕТА

Идува лягото и всички започваме да се замисляме къде да прекараме ваканцията си. Но представете си само, че точно когато отивате чадъра си на пляжа, видите някой учител, а особено ако е гол... И затова попитахме стъчениците си какво биха направили те в същата ситуация. <<Теодора>>

Какво ще направите, ако видите учителя си на нудистки плаж?

- Завинси кой се. Ако е някой от тези, които ми преподават, ще гледам да избягам надалеч- анонимен
- Бих си извадил заключение, че този учител не струва нищо, но ако е някоя хубава учителка, ще остана да я погледам- К.
- Ще го поздравя с "Добър ден!"- Жоро, 8з
- Ще го попитам как с- анонимен
- Ще се изкефя много здраво и ще легна до него- Деси, 8з
- Ако е някоя тънка даскалка- ще повърна, но ако е някоя много здрава, бих си тонал главата в морето, след това ще я заровя в пясъка, за да не ме разпознае, ще и намажа търба и ще легна до нея- Ш.
- Ще кажа "У-у-у, бейби!" и ще изчезна- анонимен
- Ще отида при някоя бябя да ми лес куршум против стрес- анонимен
- Ще се обадя в зоологическата градина, че им и избагал ряък екземпляр- бай Петър

Шампионите в училище

Някога да сте се замисляли какво външност се крие зад благото лице на учителя/учителката ви по физическо? Наскоро излязла книга събра всички големи спортисти на Пловдив и, изненадващо или не, някои от тях могат да бъдат засечети и в салона на ЕГ "Пловдив". Ето и имена:

Сийка Келбечева-БАРБУЛОВА--едината от състезателките в най-успешно представилите се българска лодка-двойка без кърмчия, с медали от олимпиади. Родена е на 1.12.1951 год в Смолян.

- Леле, по-ужасно нещо не съм си и помислял!- анонимен
- Моля, моля, аз по нудистки плажове не ходя, под достойнството ми с- анонимен
- Ще се обърна, ще се направя, че не съм го видяла и ще отида на друг плаж- анонимен
- Не ходя по такива плажове, затова не мога да си представя тази ситуация- анонимен
- Ще го снимам и ще публикувам снимката в интернет- Цветан, 11*з
- Ще го снимаме- Надя, 8а и Весела, 8а
- Ще вляза в манастир- анонимен
- Ще избягам в обратната посока- Велина, 8д
- Ще му скрия дрехите, докато с във водата- Бояна, 8д
- Ще ми стане лошо- анонимен
- Ако е учителката ми по география от миналата година, няма да може да се приbere пеша- анонимен
- Няма да мога да спя един месец- Ангел, 8д

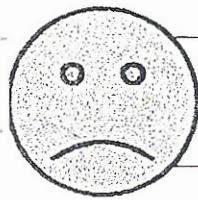
С гребане се занимава от 18-годишна, отначало в четворка и осморка с кърмчия, като на световното първенство през 1973 год. в Москва се класира на 5 място и в двесте лодки. Преминава към двойка без кърмчия и на световното първенство в Нотингам през 1975 год. е на 4 място, като това е само заявка за нещо повече. На олимпиадата в Монреал става олимпийска шампионка. След това за кратко се оттегля от активна състезателна дейност, но се завръща, за да спечели и бронзов медал от олимпиадата в Москва (1980). След края на кариерата си работи като методист по гребане и е първи президент на СК "Хеброс-гребане" (Пд).

Андрей МИЛЕВ--Роден на 30.4.1950 год. в Свиленград. Играе волейбол от 1965 год. в родния си град. Завърши НСА със специалност "Волейбол". Със съдийство се занимава от 1975 год. През 1989 покрива изискванията за съдия международна категория, с косто става първият пловдивчанин с това звание. Ръководил е повече от 60 мача в европейските клубни турнири. Свири на финалите на Европейското първенство за юноши през 1997 в Барселона и за мъже в Холандия, включително полуфиналната среща. Има повече от 300 мача в "А" група.

Мария АНГЕЛОВА--национален шампион по баскетбол с "Марица" (Пд) през 1971 година.

Камелия ЧАНЛИЕВА--национален шампион по хандбал с "Локомотив" (Пд) през 1972 и 1974 година.

<<Емо>>

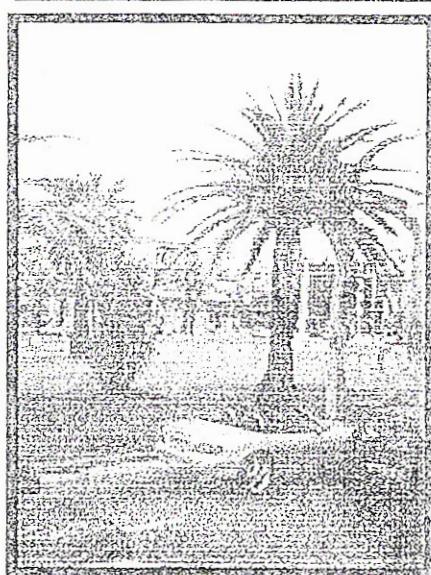

Разделеният с любимата плаче седем години, разделеният с родината плаче до смъртта си.
Туркменистанска пословица

Денят е неделя, часът е малко преди сцен на обяд, мястото е в Пловдив, в машина пресечка зад хотел "Триモンциум". На едно място на тротоара се виждат няколко души със сакове и куфари. Автобусът пристига в последната минута, тъй като няма къде да паркира. Хората слагат саковете си в багажното отделение и се качват. Те не пътуват за Гърция, но не като мен за две седмици, не като туристи, защото от няколко години те живеят и работят там. Толкова често са пътували по маршрута Пловдив-Атина, че вече са на "ти" с митничарите, табелите и дори дупките по пътя. Аз съм нетърпелив да стигнем и се изнервям при най-малкото забавяне, а тези хора, с изморен и измъчен вид, сякаш не се радват, сякаш отлагат изпълнението на някакви присъди, за тях Гърция е една непрежелана и студена страна, за която те обаче говорят с малко или много респект, защото тя ги е приемала и осигурява прехраната им. И ви прекри че нуждата и неурядичността в България са ги подтиквали да избягат, родината им е странство мида. Още на границата връщат обрате трима или четирима души. Останалите ни унизяват, като ни разпитват "Къде работите? Колко получавате? Нокажете ни парите, с които сте трънели!" и още подобни въпроси. Но стигаме в Атина и почти навсякъде виждаме българи, всичност предимно българки, които, когато чуват, че говорим на български, ни спират, попиват всяка наша дума и ни обясняват как не се срецат с никого, въжаднили са за българска реч. В умните и по лицата им ние не откриваме дори и канчича радост или щастие. Такава значи, казвам си, е цената на смиграцията, дори и в нашата юседка Гърция. Но като че ли няма значение дали си в Македония,

Германия или Америка, защото разстоянието нямат вече толкова голямо значение, а и духовното отделение от родината е много по-тежко от физическото такова. Едно малко момиче, което работи в пекарна в центъра на Атина, се разплаква, когато ни чува да говорим на български. Тя ни разказва, че работи само за физическите си нужди, а духът и винаги остава "гладен". И макар за тези хора животът да е толкова съров и несправедлив и България да им липсва много, те май нямат намерение да се връщат, защото положението е безизходно. Междувременно узинавам колко тежко е да работиш в Гърция. Месеците богатани буквально склоняват до краен предел българските жени, отинли да работят като служанки там. Те нямат право да излизат от къщата, освен за да пазаруват, и стана им с много малко и рядко се случва да попаднат на истиински Хора, които да уважават достойността им. А смиграцията, която на пръв поглед е примамлива, е прекрасни условия и неограничени възможности, всъщност с изпълнена със студеница, недоверие, нечовечност и експлоатация. И нека поне малките българи, когато напускат страната си вътреене на по-добър живот, се замислят дали напуснаха желаят това и готови ли са да заплатят високата цена на живота зад граница.

<<Надя>>

Дръж си очите да не ти изпадат!

Монако е един "скромен", мъничък, съвсем незабележим на картига град-държава, разположен на Средиземноморския бряг. Въпреки това съдвали има човек, който да не е чукът за него. Защо ли е така? Може би Формула 1 е причината... Или и тък Казиното... Дали и тук не е здрави богатствите, които живеят там...

Иди и виж!!! Ако случайно те мързи, ние можем да ти ръжакем. Разглеждаме Италия, разглеждаме Франция, но това, което видяхме в Монако, totally ни ръжи.

Там всички са толкова "бедни", че цели 11 са безработни. Горките хордаски ли се прехраняват! Загрижен за определеното на коренните жители (600 на брой), милостивият монарх ги е освободил от всяко вид давачи. А прехесните се там милиардери да му мислят! За да имат къде да си харчат парите, в най-луксозния квартал Монте Карло величествено се извисява сградата на Казиното. Ако ионациен пред пъскавите му врани, накарай някой да те онции, за да осъзнаеш, че това не е сън. Паркингът е предвиден и за ти хареса. Стара кола = предвиден модел! Тук Мериедес, там Порше и за малко ръкоподобие никое и друго BMW. Така че, дръж си очите да не ти изпадат! А чи притежанието на колите да не говорим. Господи в скъпи костюми и напудрени дами слизат от тях пред обективите на пакетните напарници. Няма да е стринцдо мерси Клаудия Шифер или някоя друга нейна колежка.

Трябва да споменем, че казиното се намира на един хълм. За да се качиш до него, не е необходимо да катериш балките. Най-живописно се качват на един от многобройните асансьори и след бръхи секунди си горе.

Феновете на Формула 1 са пажено, великият състезания се провеждат всяка година в Монако. Един месец преди старта започват приготовленията. Пистата минава живописно покрай пристанището, където са заснети модерни яхти.

Друга атракция на Княжеството са краените граници и къщи. А на вски търг има охранителни камери.

Ако Монако ти донада, може да си харесаш някое парче от Испускова на милиардерка с. Кой знае, току-вик след ти се оказа Харисън Форд или Наоми Кембъл. Или можеш поне да исследваш примерка и да го посетиш. Обещавам ти, че няма да се разочароваш!

<<Петя и Моника>>

Атанас Джамбов: В живота е нужно да бдиш, да гориш!

Г-н Джамбов, смятате ли, че нивото на Английската гимназия се е променило?

Нивото на Английската гимназия спада, но не заради това, че учениците са по-лоши, не заради това, че учителите са по-слаби, а защото общото ниво на образоването се променя и има конкуренция в чуждосъзиковото обучение.

Промениха ли се учителите след десети ноември?

Учителите не са се променили, както са се готвели за учебните занятия, така го правят и сега.

А промени ли десети ноември учениците?

Десети ноември промени доста учениците, защото никой разбира демокрацията по по-изгоден за себе си начин. Отпусна се дисциплината, никой си позволяват своеволия, други залагат на бележките, без те да покриват знанията.

Какво трябва да се реформира в нашия образователна система, за да бъде тя по-ефективна?

Българската образователна система доказва, че е една от най-добрите. Нашите ученици се налагат на световно ниво. Например националният ни отбор по математика не е падал под десето място, печелил е много пъти и първо място. Не трябва да се отказваме от стила си на работа. Жалко е, че никой от политиците навлязоха в образователната система с боксови ръкавици, вместо да зачитат постигнатото.

Необходими ли са матурите?

Ако матурата повишава знанията и конкурентоспособността на учениците, нека да я има. Но ако е самоцелна и няма да има тежестта на кандидатстудентски изпит за висшите учебни заведения, е безсмислена.

Разкажете ни за маладежките си години.

Като ученик имам много повече спомени, отколкото студент по математика в Пловдивския университет. По мое време се появил рокендролът, бяхме луди по него и въпреки че ни гонеха, когато го играехме, той си остана за мен

един прекрасен спомен и все още сърцето

ми подскача, когато чуя рокендрол. Докато като студент се налагаше да работя, да издържам себе си, а от втори курс и семейството ми.

Каква музика слушате сега?

Обичам почти всяка музика. Имам слабост към певците от моето време – Ляя Иванова, Емили Димитров, Лили Иванова, които бяха и си останаха наши идоли.

Разкажете ни някоя по-весела история от онова време.

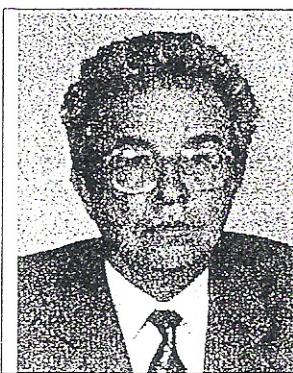
Спомням си как веднъж целият клас избягахме от класната по български език и литература. Качихме се на Хисар Капия, разтегнахме един акордеон и започнахме да учим стъпките на рокендрола. Разгорещени и весели, не забелязахме как по едно време се появи нашият преподавател по литература и другаря Недялков и вместо да ни се кара, той поискава да го научим да танцува рокендрол, като условието беше след това да си направим класната. Някогашните сбирки ние наричахме журове. Разликата между тогава и сега е, че бяхме по-прикрити от вас.

Какво е математиката за вас?

Математиката беше любимият ми предмет, въпреки че се изявиха и като самодесец в драм състава и всички очакваха, че ще запиша българска филология, но аз останах верен на математиката. Не съм бил абсолютен отличник, бях един от много добри, а като студент станах отличник.

Какво е отношението Ви към професията на учителя?

От малък си мечтая да стана учител и досега не съжалявам, въпреки че съм имал и други възможности за реализации. Най-престижните професии за мен са две – учителската и лекарската. Когато посемам един випуск, си представям, че съм градинар, който трябва да посади цветята на познанието. Тези цветя започвам да ги гледам, обграждам ги с любов и след пет години вече те започват да цъфтят. Но, за съжаление, идва 24.05. и тези мои

Атанас Джамбов е учител по математика с дългогодишен стаж в ЕГ „Пловдив“.

цветя, тъй хубави, ще напуснат моята градина.

С какво ще запомните винуск '2002?

Тази година написах над петдесет характеристики за кандидатстващ в чужбина и голема част от учениците ми съобщават, че вече са приети, а това ме натъжава. Ще се радвам, ако един ден отново се върнат в България, вече като специалисти.

Когато не решавате задачи, с какво се занимавате?

В малкото си свободно време се занимавам със строителство и цветарство. Обичам посediята, и най-вече Димчо Дебелянов, Дамян Дамянов, Пейо Яворов, Хайнс. Освен това пиша стихове, но виноград съм се страхувал, че ми липсва литературното образование. Стиховете ми излизат от сърцето.

Вашите пожелания?

Ще ми се да се обърна най-напред към много млади колеги: не презирайте младостта, тя е дадена от бога и не трябва да я подкрепяме и да я помагаме. Тя грехи, но винаги напомня правия път. А към абигуриентите: приятелю, не клиномай глава, в живота е нужно да бдиш, да гориш!

* * *

На жена ми.

Обичаш ли ме, аз няма да питам
И няма с очи да моля това.

Но аз ще пламтя и пак ще обичам,
С истихваща обич, теб, свидна мечта.

И буйният пламък страните ще
багри,

Очите ще свегат, облени в искри.

И буйният пламък и теб ще обхване,
Зашо ли напразно той в тебе гори?

<<Надя и Емо>>

Мортън Ру, "Вълната" и фашизмът

продължение

Всъщност, мисълта ми явно тече в правилната посока, и двуседмичното ровене из архивите на познатите ми малки библиотеки го потвърждава.

Проявяването на фашизма зависи основно от две неща: пропагандата и манипуляцията, които са взаимосъврзани. Фактически, пропагандата е инструментът за манипуляция и според дефиницията на Института за анализ на пропагандата към Колумбийския университет в САЩ представлява "изразяване на мнение или действие на определени лица или групи, съзнателно стремящи се да повлият върху мнението и действията на други лица или групи в съответствие с предварително определени цели". Нейната функция според Емил Марков е "да съдейства за формирането на определени възгledи, за мирогледното реализиране на дадени идеологически системи". А какво всъщност постига фашизът? Именно това – единен народ, единно мислене, мания за терор, чинто действия и разум са излязо под контрола на един умопобъркан мегаломан. Пропагандата, реално погледнато, е средство за управление, понеже тя влияе на психиката и разума на народа, а който умес това, владее света и глобалното информационно общество, в което информацията е като насыщия – животоспасяваща и неизменна необходимост. Нейният целенасочен подбор и прениначаване неизбежно "деформират" и нагласата на цялото общество, тъй като в днешно време човек е това, което знае.

Пропагандата широко се ползва с народосъзиждането и нейния анализ чрез проучвания на общественото мнение и настроения, както и на методите за поднасяне на информацията и определяне на въздействието ѝ, но това по-скоро са задкулничните игри, които подготвят крайния

продукт – мощно оръжие, несравнимо с ядрената сила, а същевременно толкова просто по устройството си и толкова естествено присъщо на човечеството. Създадено от слова. Какваironия...

Но това е без значение. Пропагандата (което е още по-иронично!) намира приложение както в политиката, така и в най-обикновеното ежедневие на простосъмъртието – реклами, предизборни кампании и др. Всички добре познаваме пищните блондинки, които ни убеждават да си купим еди-кое си средство за отслабване и че ще получим подарък три цифта гумени ръкавици, два чорапогашника, неизмигло шине от боза и снимка на Брад Пит в умален размер. Или пък мазниоликите wannabe политици, които с поглед на вакла овчина обещават коректност, високи заплати и по-добър живот (което впрочем и аз мога да обещая, ама...), а за маладите хора се сенчат съда като наблизат избори. Дори и да звучи абсурдно, политологите и психологите сочат, че именно рекламите и предизборните кампании са оказват доста ефективни форми на пропаганда и манипулиране на общественото съзнание, защото почват на постепенното насаждане на представата за определен начин на живот и жизин стандарт. Като добавим многобройните социални проблеми на българското общество, а и на други общини, като например германската нация преди фашисткия режим на Хитлер по време на Голямата Депресия (а тези проблеми са ключови за успеха на пропагандата, както ще изясня по-нататък), се оказва, че май-май пропагандата е като хлебарките – отърваване няма. Тя е навсякъде, защо всеки ъгъл в живота, "на всеки километър". Няма предназначени средства. И трудно можеш да прецениш кога се превръщаш в мека глина за нещо дяволско творение.

Интересно е наблюденето, че пропагандната вълна става особено интензивна през превратните етапи на човешката история, сред които са и фашистката диктатура в Германия и Голямата депресия. Това е добре пресметнат стратегически ход, съобразен с психологията. Манинациите зад него почват на природата на един феномен, наречен внушение. Стоян Байкушев го дефинира като "предаване и индуциране на мисли, настроение, отношение, чувства" и т.н. Основна предпоставка за успешно внушение е липсата на трезв размисъл върху информацията и "ирационалната увереност, че внушаващият е прав" (обикновено тя е следствие от впечатлението, което създават психическите или физическите качества на внушаващия). Причини за пораждането тези две условия могат да бъдат екстремни белствени ситуации (като пожари или земетресения) или отслабена нервна система (поради преумора, безсъние или заболяване). В такива случаи кората на дясното мозъчно полукълбо (което отговаря за образния начин на възприемане на света) повишава активността си за сметка на лявото (което контролира логическия и речевия анализ). Тази схема на мозъчна дейност се характеризира още като "новинска впечатлителност" и може да бъде и резултат от културни и образователни особености на общността. А за никого не е тайна, че западните образователни системи са доста по-ограничени като обхват на учебния материал от нашиата (за справка – в математическата част на американската матура SAT най-сложната теорема е Питагоровата). Т.е. може би това също е политика дотолкова, доколкото да даде като резултат едно ограничено образовано общество, в което си имаш глава на раменете по-скоро за украса, отколкото за нещо друго. За да илюстрирам тази теза, ще припомня реакциите на

американците на позицията на Буш по отношение война с източка след "атентатите" от 11 септември. НИКОЙ НИКОГА не представи еднозначни доказателства за вината на Осама Бен Ладен (ис, не си мислете за видеозаписите - те са доста идентични и като визия, и като послание, а освен това на всички е известно с каква техника разполагат Щатите и какво могат да постигнат с нея...), но всички се юрнаха против него. Защото Буш КАЗА. Това е само един МАЛЪК пример от близкото минало.

Внушението и манипуляцията, освен по механизма си на действие, си приличат и по наличието на две страни в процеса – манипулирания, за когото вече подробно обясних, и манипуляция, когото само споменах мимоходом. Вярно е, че е важно "приемникът" да е предразположен, но не е за пренебрегване и важността на силата на въздействие на "източника". А тя достига впечатляващи измерения, когато манипуляторът не е индивид, а представлява едно мощно и стабилно "двигателно ядро от съюзници", както го описва Наполеон Хил. Целта му (която трябва да е общ за групата до степен на пълно сливане на потока на умове) има преди всичко обединителна функция, която да създаде вътрешна хармония – ключа към силата за преодоляване на всички противодействия. Гаранция за това се явява и целенасоченният подбор на членовете, съобразявайки се изцяло с техните способности – както личния им интелектуален потенциал, така и възможността им да работят пълноценно и хармонично в екип, подчинявайки собствените си амбиции на общото "благополучие".

"Жертвите" обикновено са слабохарактерни и несамоуверени хора, които искат да се реализират. Те са привлечени от обещанията за богатство, свобода или самоосъществяване – друг основен принцип в изграждането на двигателното ядро. Интересно е наблюденето, че един от героите на Мортън Ру във въпросната книга "Вълната" (точно този, при който фанатизъмът е най-изразен), е именно абсолютен аутсайдер и

неудачник в очите на околните. Още повече, самият Хитлер, макар и имайки престенции да бъде считан за основоположник на фашистката идеология, се обръща към Мюлер ван дер Брук с думите: "Вие имате всичко онова, косто на мен ми липсва. Вие изработвате идеятото оръжие за обновата на Германия. Аз не съм нищо повече от барабан и акумулатор. Нека обединим усилията си."

Като че ли основното средство за постигане на пълно единство в съюза се оказва доверието като ограничение на обсъждането на целите на ядрото извън самото него. Доверието, косто се превръща в окови за личното мнение и индивидуалната свобода и в синоним на заплаха. Доверието, косто поражда страх. Ако един човек като част от система, построена на тези принципи, не осъзнава значението на крайната й цел или по никакъв начин се съмнява в идеологическите й предтечи, той ще бъде унищожен. Дори в буквалиния, чисто физически смисъл. Защото за шепа болни мозъци един човешки живот като самостоятелна единица е безстойностен и може да бъде покървавен всички. В по-умерена форма тази нагласа присъства във "Вълната" – в един момент вски, който изпитва и най-малкото съмнение в "добрите" и "благородните" цели на движението, е подложен на репресия от страна на упълномощени за разузнаването на "опозицията" и вътрешността на системата лица. В ангихуманистични измерения това явление присъства и във фашизма. Свидетелство за това е дефиницията на Йоахим Петцолд за фашистката диктатура като "сурово управление и използване на властта без оглед на право и закон" (народосъдно, защото коренът "фашис" носи в себе си символиката на древноримското ликторско снопче от пръчки, а именно – съдебната власт). Друг пример е следната публикация на Рудолф Хилфердинг: "Мирът като идеал избледнява, на мястото на хуманистичните идеи идват като идеал величието и могъществото на държавата."

Всъщност, внушаването на страх също се числи към средствата за манипуляция. Инстинктът за самосъхранение винаги наделява над трезвия ум, защото разумът е вторичен продукт на своянията на живота.

Но въпреки че е такъв, интелектът определено е диктувал и ще диктува лъкатуещите стъпки на историята, която напоследък все по-често изглежда като низка жена – пияница и продажница, в представите ми. Такава е била и по Хитлерово време – скандален период в човешкото развитие. Грандоманските идеали на няколко икономически гиганта се превъръщат в нестихваша стремеж към "прекрояване" на световните политически карти и монополизиране на пазарите. Свидетелство за фанатизма на германците в тази подта мащабация е едно изказване на Учредителното събрание на Пангерманския съюз през 1890 (!!!): "Ние сме готови по призива на нашия кайзер да се вдигнем като един човек и безмълвно и покорно да посрещнем вражеските куршуми, но ние имаме ПРАВО да поискаме за това и една награда, ПОДОБАВАЦА на жертвата, и тази награда е да принадлежи към един народ от ГОСПОДАРИ, който сам си взема СВОЯ дял от света."

Пропагандата възлия продължава, тя се превръща в необходимост за фанатистите, която им помага да привлекат на своя страна бунтуващите се срещу зачестилите войни работници. Карл Шмит споделя, че "войната произтича от враждата тъй като тя е своеобразно ОТРИЦАНИЕ на едно друго съществуване. Войната е САМО външна реализация на враждата." Шпенглер пък, един от идеолозите на фашизма, за привидно оправдание за нарушенето на международното право прокара виждането си за човека като хищник и света като плячка: "Хищното животно е враг на всичко живо. То не търпи в своя район РАВЕН на себе си – тук са корените на царското чувство за СОБСТВЕНОСТ." Стратегията е съвсем ясна – Йоахим Петцолд единозначно указва, че за да получат максимална подкрепа и от

работническата класа, и от интелигенцията, фашистите умело укриват истинските си интереси и правилно определят "разумните" граници в заблуждението на масите. И всички тези мерки дават резултат.

Хитлер си спечелява симпатията на селяните и дребната буржоазия, и това е напълно обяснимо. След Първата Световна война именно те са най-засегнати и са най-разочаровани от управлението на земеделските партии. Освен това, става дума за лесно манипулируеми класи, при които липсва политически опит и общото културно равнище е по-ниско. Но има и нещо друго – веднъж заработил, пропагандният апарат все повече привлича хора с обещания за завоювана земя на Изток. Това се отразява най-вече на синове на богати селини, които вече не могат да наследят земя, и на търговци, които се надяват да пренесат нещо в хаоса на беззаконието.

Спешели ли доверие, фашистите безпрепятствено насочват народния гняв в желаната от тях посока. Клас казва: "Аз няма да се спра пред нико и в това отношение ще потърся опора в думите на Хайлих фон Клейст, казани по адрес на французите: "ИЗБИВАЙТЕ ги! Свегът НЯМА да ви пита за причините." Шпенглер заявява в същия дух: "Има народи, чиято СИЛНА РАСА е запазила хищния им характер, грабливи, воинствени народи от ГОСПОДАРИ, които предпочитат борбата срещу хора, а икономическата борба с природата оставят на другите, за да ги ПЛИЧКОСВАТ и ЗАРОБВАТ." Фанатичният стремеж за мощ жъне своите черни плодове – расистките виждания. Не се учудвам – все иной тръбование да им е крив.

Изводът??? Ами, ако в главата ти се навърга простонародната сенсация "Никога не знаеш откъде ще ти дойде," значи имаш никакъв шанс да спасиш душата си от дявола и да останеш с бистър ум. Но кой знае – може би в момента мъзъкът ти вече е промит?...

<<Албена>>

Пещерите

Ни, бъхни! Преди да те светна как да се оправиши в тъмнината на пещерите, нека уточня, че за да влезеш в някоя пещера, не е задължително да си фен на спелеологията. Може да си подтикван от любопитство или да си търсащ на сири усещания. Но едно е сигурно – веднъж стъпши в пещера, веднъж усетиш нейната магия, ти ще повториш и потретиш, ако не страдаш от клаустрофобия.

Пещерничеството обаче е скричко хоби. При него много важна е екипировка. Ето защо аматърите в тази бласт поникога пропускат някое и друго пособие при влизането си в пещера. Има пещи, без които носенето ти в тъмнината може да завърши трагично. Ти не искаш това, нали?

За да не те отегчи обаче, бързам да ти представя и опасностите, криещи се в пещерите. Иде започна с тези, върху които човекът все още няма влияние. Земетресението! Съмнявам се, че е много весело, както си разлеждат някоя интересна гадинка и 20-30kg склон да ти се изсипят отгоре.

Може да се случи и рязко наводнение на нивото на водата в пещерата, т.е. наводнение, и ако не можеш да изнувиши (като мен)...

Кофти ще си при положение, че в един момент усетиш, че във въздуха който динами, има голимо съдържание на въглероден диоксид или други отровни газове. И оното е не друго, а това, че щом си останаш тази промина в съдържанието на въздуха, то сигурно вече не си между нас.

Иdfa ред на опасностите, за които ти сам си виновен. Никога на тръгвай неподгответи за идът в някоя пещера! Трябва да си наясно с възможностите си. Самонадеяността няма да ти помогне, но и стеснителността не е особено полезна. Задуването и закъстенването си могат да предизвикат, ако си невнимателен при действието си. Но се отнаси до хипотермията, знай, че НИКОГА не се използва алкохол за облекчаване на симптомите ѝ. Трябва да се изсушиш и да загреши гърдите си.

Ама стига с тия опасности. Да не се уплашиш?! Споко! Не е чак толкова страшно, можеш да отидеш с група с ръководител, който знае какво трябва да се прави при всяка ситуация.

Ако решиш да отидеш на гости на някой пещерен човек, първо си избери обект. Ето няколко примера:

В Дряново: Андъка; Бачо Киро. В Триград: Дяволското гърло; Ягодинска пещера. Във Велико Търново: Овчарова дупка; Арбанапка пещера. В Мадж

А ето и част от задължителната ти екипировка:

1. Каска с чепник – без чепник ще се путаш из тъмнината абсолютно дезориентиран, а ако нямаш каска, освен пътя може да загубиш и главата си. Това никак не е препоръчително!
2. Гащеризон, който да те пази от кашта и водата. Може да минеш и без него, после обаче да не обвиняваш мен за "приятните" си изживявания!
3. Термогащеризонът също ще ти свърши работата, защото в пещерите си е студено. Съмнявам се, че искаш да разбереш от личен опит какво е хипотермията. Достатъчно е температурата на тялото ти да падне до 25° и няма да си на този свят. Но опасностите вече ги изясняхме,
4. Ботуши – с твърда подметка и грайфер с добро сцепление, иначе не знам къде ще се озовеш, ако се подхълъзиш. Важно е ботуните да са ти удобни, доколкото това е възможно, доста препятствия може да ти се наложи да преодолеши с тях.
5. Ръкавиците също не са излишни, ако искаш да запазиш ръцете си здрави. Тук не говоря за изненадите ръкавици, които баба ти ти пълти всяка зима. Необходими са ти ръкавици, които можеш да си набавиш само в специализирани магазини.

Ако искаш да изследваш някоя пещера изцяло, ще те тръбват още купина приспособления от сорт на въже, карабинери, седалки, самохвати, ракчи, даже и надуваема лодка може да стане необходима, ако в избраната от теб пещера има голямо количество вода.

Чифлик: Генчова дупка, и още много други. Мен лично ме влече Дяволското гърло, толкова легенди витаят около него. Само че то е малко като туристическа атракция, а и още не ме е стегната панката.

Спелеология – наука за пещерите, строежа и произхода им, изследване на организмите, обитаващи пещерите.

"Хипотермия" – намаляване на телесната температура, комбинирано с умора.

<<Моника>>

Криворазбраната матуризация

Един по-различен поглед към пробните матури и BG образованието

Матури. Тази дума от няколко месеца стръска съня на ученици, учители, министри и родители. Макар въвеждането им да беше още през 1999, съдия от новата учебна година се заговори масово за тях и по-точно за нуждата от тяхната отмяна. И се заредиха протести, конфликти и... парадокси.

Създадението комитет за яснота в образоването демонстрираше "страница" активност, която се изразяваше повече в безполезни медийни изяви и вместо да притиснат просветния министър с точни протести и въпроси на точното място, те организираха миролюбиви шествия и, съпроводени с веселияни концерти. На Владимир Атанасов обаче не могат да му се отгрекат "хамелеонските" измъквания от трудните ситуации - като онази следвасилденска среща, в която учениците най-сетне смело нададохме вой (по-скоро освирканни) и веднага бяхме обявени за наркомани и деградирали мързели, въпреки че незабойно откъде биха намерени пари за тениски- подаръци, които може би трябваше да изиграт ролята на бебенка застъгалка и да ни накарат да зълчим.

След като преговорите не доведоха до никакви промени и "приобичаването на към европейските образователни системи" остана цел №1, дойде завестната дата 08.05. - денят на страниция съд, т.е. пробната матура по литература. И оттам нататък парадоксите се заредиха един след друг с такава скорост, както дори Слави Трифонов не "ръси" своите бисери.

Министърът първи сториризира учениците. След продължително убеждаване, че тези изяви не са толкова важни (всекак са пробни), той заяви пред БНТ, че те вече се превръщат в един нов вид обиждане! Накрая най-нагло пиша на себе си Много добър (5) за организацията. И това само часове след като се беше разбрало, че темата се е знаела предварително, но благородна и честна майка е предупредила министерството (може би в знак на пригответност новото тема се отнасяше до стихотворението "Майце си").

Другата "пригита" изненада поднесе бани водачът на комитета срещу матурите Кристиян Гънев от Пловдив, който чистосърдечно се беше явил на изпита, и така да се каже беше преди около 2000 други ученици, които или не бяха отидли да пишат, или бяха предали бели листове, следвайки призыва "Не на матурите!". Никон други никъде с явяването на си так смятаха, че протестират! И т. н. и. т. н.

По времето минава. В часовете, в които четете тези редове, тема №1 за

дискутиране са множеството слаби оценки (около 52%) и коментарите, че искаме да се отървем от матури, защото нико не знаем и не можем да напишем. И това са резултатите от София - там където знаеха и автора и темата (макар и променена). Така ще е обаче и в останалата част от страната, със сигурност ("животъ" доказателство са твърденията на учителка от нашата гимназия, че от 30 работи с написала 18 двойки и че нивото е било отчайващо). Тези събития и резултати само потвърждават безсмислието на пробните матури, които се оказаха само загуба на време и пари, въпреки изказането на шефа на МОН, че така се е проверено нивото на средното ни образование (ние, които всекидневно изпитваме бичовете на това образование върхи гърба си, отдавна знаехме колко ниско е нивото му, но както и да е). От друга страна, това се оказаха поредните подарени почивни дни за тази учебна година (в този аспект ЕГ "Пловдив" е облагодетелствана).

Остава ни само следващата година, след излизането на оценките, никой да не изрича кутювата реалка на стария Герак на Елин Пелин: "Какво бях, какво стана?"

<<Владо>>

В минаващия брой ви разказахме за изявите на баскетболния отбор на гимназията през изтеклия сезон. Но ради технически причини не успяхме да публикуваме статия за водейболния ни тим. От това забавяне последва афектът на треньора Андрей Милев, който или своя телен грав върху нашия репортер Владо и категорично му забрани да пише каквото и да било за представянето на състава. Ние не последваме "съвестта" му, но поне не споменем иметата на момчетата, които се трудят така усилено за това, учениците на ЕГ "Пловдив" да се гордят със спортивните постижения на гимназията.

Петър Стоянов, XI*-разпределител; Николай Визев, XI*-посрещач; Димитър Митов, XI*-посрещач; Виктор Василев, XI*-център; Иван Иванов, XI нов-център; Росен Караджов, XI нов-център; Явор Атанасов, XII*-разпределител; Ангел Бакърджиев, XII*-посрещач; Владимир Димитров, XII*-диагонал; Петър Стоянов, XII*-диагонал; Петър Стоянов, XII*-разпределител.

Седми литературен конкурс "Петя Дубарова"- Бургас

Тази година се навърниха 40 години от рожденията на Петя Дубарова. И за седми път паметта на бургаската поетеса бе почетена с Националения литературен конкурс "Петя Дубарова". За първи път той беше анонимен, за първи път участниците бяха над 400, от цялата страна, с над 1500 творби. Но не за пръв път пловдивските младежи доказваха нивото си. Наградени произведения имание на ученици от ЕГ "Иван Вазов" и СОУ "Нено Яворов", но същено сме пълниви да отбележим, че специалната награда на Съюза на филологите българисти-Бургас грабна една наши съученичка от ЕГ "Пловдив", Ванина Иванова от II*д клас. Нейните стихотворения, както и всички останали наградени творби, бяха публикувани в сборника "Петя... Пристан зелен". Но поради ограничения тираж на този сборник, повечето ученици не можаха да прочетат стиховете на талантливата си съученичка. Затова сега ние им представяме тази възможност.

На мама, когато ѝ стане тъжно

Цигарен дим,
момичето зад бара се усмихва уморено;
куни празни чани-
тежка ноц!

Насяка с хиляда интра бира,
изслущала е хиляди истории,
зандо е онце толкова красива?

Прибира се във малкото си жилище
и се заравя във легло от спомени.

Това е нейното убежище,
там се зарежда със енергия,
за да потъне в чуждите съдиби
през следващата ноц на работа
във бара с тъжните мъже.

И за да бъде так усмихната...

Тази ноц без учебник по география

На картата на света търся мястото,
където си сега.
Какво ни разделя?
Самолетен билет, малко джобни
и четка за зъби в набързо пригответена
раница?
Или това са нашиите съзнания,
които уж не познаваха границите?
Някак тъло се случи...
Ала съкани достигнах предела
на болката от разстоянието.